

[Christophersen.]

føringen skulle komme ind som aftager, så var her en tredje aftagergruppe, som staten kunne øve indflydelse på.

Det er klart, at den statslige garanti for afsætningen og det, at man opererer med en lukket aftagerkreds, jo er en konsekvens af, at man vil anvende en fast ydelse, og at man vil anvende en fast kurs, altså pari, ved afsætningen, for det betyder nemlig, at så kan der forekomme en skjult rentestøtte. Der er jo ingen, der siger, at denne faste ydelse på 4 pct., som jo i realiteten indeholder en rente på vel 3 eller 2½ eller 3½ pct., lidt afhængig af, hvor vi befinder os i tidsforløbet, der er jo ingen, der siger, at det er en rentefod, som lige præcis er den helt rigtige, hvis systemet i øvrigt skal bringes i harmoni med vort traditionelle realkreditsystem. Derfor kan mit parti altså ikke godtage, at denne ordning fremstilles som en egentlig indekslåneordning. Der er et subsidieelement i den, som gør, at den vil komme til at virke på en forvridende måde. Forudsætningen for, at vi kan drøfte det, må derfor være, at man på dette område indstiller sig på, at der skal være tale om markedsførte værdipapirer, at der skal være tale om en langt mere åben aftagerkreds, og at man således kan få en harmonisering af markedet for indeksobligationer og markedet for de mere traditionelle former for realkreditlån.

Den samme forskel mellem de, skal vi sige forestillinger og ønsker, vi har til et indekslånesystem, hvis det overhovedet skal drøftes, gør sig gældende i spørgsmålet om, hvem der skal kunne gøre brug af det. Det har allerede tidligere været nævnt heroppefra, jeg tror, det var af hr. Bendix, men jeg vil også godt understrege det: kun hvis man lader det være en ordning, som udstrækkes til at omfatte alt det byggeri, der i øvrigt skulle arbejde på nogenlunde ligelige betingelser, nemlig alt udlejningsbyggeri, finder vi, der er en idé i det. Kun derved får vi også en fornuftig konkurrencesituation frem mellem det almennyttige og det private udlejningsbyggeri. Nu ved vi jo meget vel, at det private udlejningsbyggeri i dag ikke spiller den helt store rolle, men jeg tror alligevel, at det vil være en meget fornuftig regulator, måske især i områderne uden for København, ligesom det almennyttige byg-

geri jo i tidens løb måske har været en meget fornuftig regulator i forholdet til det private byggeri.

Må jeg så til sidst sige om den særlige bestemmelse, hvori ministeren foreslår, at der skal stilles 300 mill. kr. til rådighed for landsbyggefonden: det er en bestemmelse, vi egentlig ikke synes hører hjemme i dette lovforslag, og vi kan ikke lide bestemmelsen, det skal jeg ikke lægge skjul på. Vi erkender naturligvis, at der vil være nødlidende projekter, som staten bliver nødt til på en eller anden måde at bringe ud af vanskelighederne. Vi har de komplekser ved Køge Bugt, men måske også andre steder i landet, som i en lang periode nu har været ramt af udlejningsvanskeligheder, og det er klart, at her har vi nogle problemer, som alle vel mere eller mindre har bidraget til er opstået, og som staten derfor helt konkret må prøve at bringe ud af verden. Men vi synes, det er en dårlig, en usædvanlig dårlig idé at løse disse problemer ved i dette lovforslag at nedlægge en yderst generel regel om, at staten årligt skal stille 300 mill. kr. til rådighed for landsbyggefonden, som derefter kan administrere disse midler og efter sit skøn løse de problemer, jeg her har talt om. Vi tror, det vil jeg godt sige i hvert fald, hvis det er det, der er ministerens hensigt med denne bestemmelse, at det er rigtigere, at de problemer, der kan være af helt konkret art, løses ved — og det har vi jo også tidligere markeret — at man gennemfører nogle konkrete løsninger, det kan være i form af lovforslag, det kan også være i form af, at staten lader sine garantier træde i kraft, eller det kan være i form af, at staten optræder, som en kreditor i øvrigt ville optræde, når et foretagende, hvori der er bundet en garanti, kommer i vanskeligheder.

For så vidt angår de boliger, som er opført under rentesikringsordningen, og som man nu forestiller sig kunne komme i klemme — jeg forstår, det var den anden og måske den største del, man forestillede sig at de 300 mill. kr. skulle anvendes til — dér er vi også meget skeptiske over for at afsætte et rundt beløb. Det er klart, at nogle af dem kan komme i vanskeligheder, men vi mener primært, at det må være landsbyggefonden, som af sine egne midler og ved sin egen interne solidaritet løser disse opgaver,